

SOLIDARITAT AMB EL POBLE PALEST

J. P. R.

Fa anys que la violència a Palestina és insostenible i cada dia que passa el diàleg - tan necessari- es fa més difícil. Els sectors més radicals s'han anat fent forts.

Per una banda, l'estat israelià militaritzat amb un exèrcit potentment armat que reprimeix un poble, que defensa unes colònies i que va ocupant més i més territoris. Per l'altra, una població palestina en la misèria, desesperada, desplaçada, agredida i humiliada que busca solucions en la pròpia immolació dels seus fills, que ataquen quan poden i on poden, amb els seus cossos carregats d'explosius. Després, les seves famílies són víctimes de la venjança i d'aquesta manera l'espiral de violència es va fent més i més gran. Semblaria que un poble que ha patit tant com el jueu hauria de ser més sensible a no fer patir. Però els palestins no poden permetre que se'ls imposi una solució injusta.

Hem de donar suport al poble palestí i a aquells punts de vista israelians que sí volen el diàleg i que treballen per la pau des de l'entesa. Repassant la història recent podem veure que s'han fet moltes passes en favor de la pau, cedint per a que el altres cedeixin. No és fàcil pels jueus. Només hem de recordar Isaac Rabin que va ser assassinat des del fanatisme conservador i ultraortodox jueu que l'acusaven de traïdor. No és fàcil pels palestins. L'autoritat d'Arafat és questionada per sectors radicals i fonamentalistes que trenquen els intents de treva.

Qualsevol solució ha de tenir en compte les causes que han generat i mantenen el conflicte: possessió i domini d'uns territoris, propietat dels recursos (aquí l'escassa aigua adquireix una importància cabdal), odis generats per injustícies i morts. Lluita per la terra, per l'aigua, per l'habitatge, per existir. Pobles que estan compartint proximitat territorial amb visions diferents de la vida, amb formes de vida diferents, amb diferents plantejaments a l'hora de gestionar els recursos. Amb la religió alguns pretenen tenir fidelitats cegues i volen justificar l'injustificable, i el primer que fan és incomplir les escriptures amb les quals diuen basar-se.

Les mostres de solidaritat han d'ajudar a buscar l'entesa amb la paraula i les regles democràtiques com a eina, amb els drets humans com a referent i la justícia i la pau com a gran objectiu. Treballem per a que a l'Orient Mitjà sigui possible un altre món i que la vella ciutat de Jerusalem -fent honor al seu nom- esdevingui definitivament *La ciutat de la Pau*.

BREU CRONOLOGIA DEL CONFLICTE.

- 70 dC – 132 dC** Les legions romanes destrueixen Jerusalem i el seu temple. Deportació de la població jueva de les terres palestines.
- 636** Comença la islamització de la població de Palestina.
- 1897** Primer congrés sionista que propugna el retorn dels jueus escampats pel món a Palestina i la creació d'un gran Estat. Impulsa les migracions de jueus a Palestina.
- 1916** Iniciada la Primer Guerra Mundial els francesos i els britànics es reparteixen l'Orient Mitjà ocupat pels turcs. La Gran Bretanya obtindrà el comandament de Palestina l'any 1922.
- 1928** Jordània aconsegueix la independència. A Palestina esdevenen els primers incidents greus entre àrabs i jueus, amb 299 morts.
- 1935** Arriben a Palestina milers de jueus alemanys fugint de les lleis antisemites dictades per Hitler, establint-se a Palestina.
- 1947** Gran Bretanya vol deixar el comandament de Palestina i la ONU vota la partició de les terres.
- 1948** Proclamació de la independència d'Israel. Guerra entre àrabs i jueus.
- 1987** Augment de colònies i assentaments jueus. Comença la primera *intifada*: milers de joves llençant pedres contra un dels exèrcits més ben preparat del món.
- 1990** Migració massiva de jueus de la Unió Soviètica cap Israel.
- 1992** Els laboristes guanyen les eleccions a Israel i Clinton esdevé president dels EUA.
- 1994** Arafat retorna a Palestina i esdevé president de la Autoritat Nacional Palestina. Premi Nobel per a Rabin, Peres i Arafat.
- 1995** El president del Govern israelià Yitzhak Rabin és assassinat per un radical jueu.
- 2000** Inici de la segona *intifada*, després d'una provocació de Sharon a l'Esplanada de les Mesquites.
- 2001** El conservador Sharon guanya les eleccions. Assassinsats de dirigents palestins i violència contra població civil. Israel no accepta que s'equipari el sionisme amb racisme, genocidi i apartheid contra els palestins.
- 2002** Espiral de violència amb increment d'atacs suicides palestins. L'Exèrcit posa setge al quarter general d'Arafat a Ramal·la. Els palestins demanen del desplaçament de tropes internacionals, el govern d'Israel s'hi oposa.
- 2003**: Israel intensifica les incursions a Palestina i les accions contra la població civil, aprofitant que l'atenció internacional està centrada a Iraq. Mapa de Ruta que contempla la formació d'un estat palestí el 2005, amb un territori molt fragmentat i una sobirania molt limitada.

Nota: 29 de novembre. Dia internacional de solidaritat amb el poble palestí